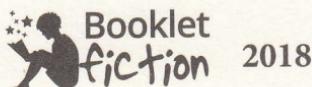

Libris David Almond
Respect pentru oameni și cărți

ÎNTRÉ CER ȘI PĂMÂNT

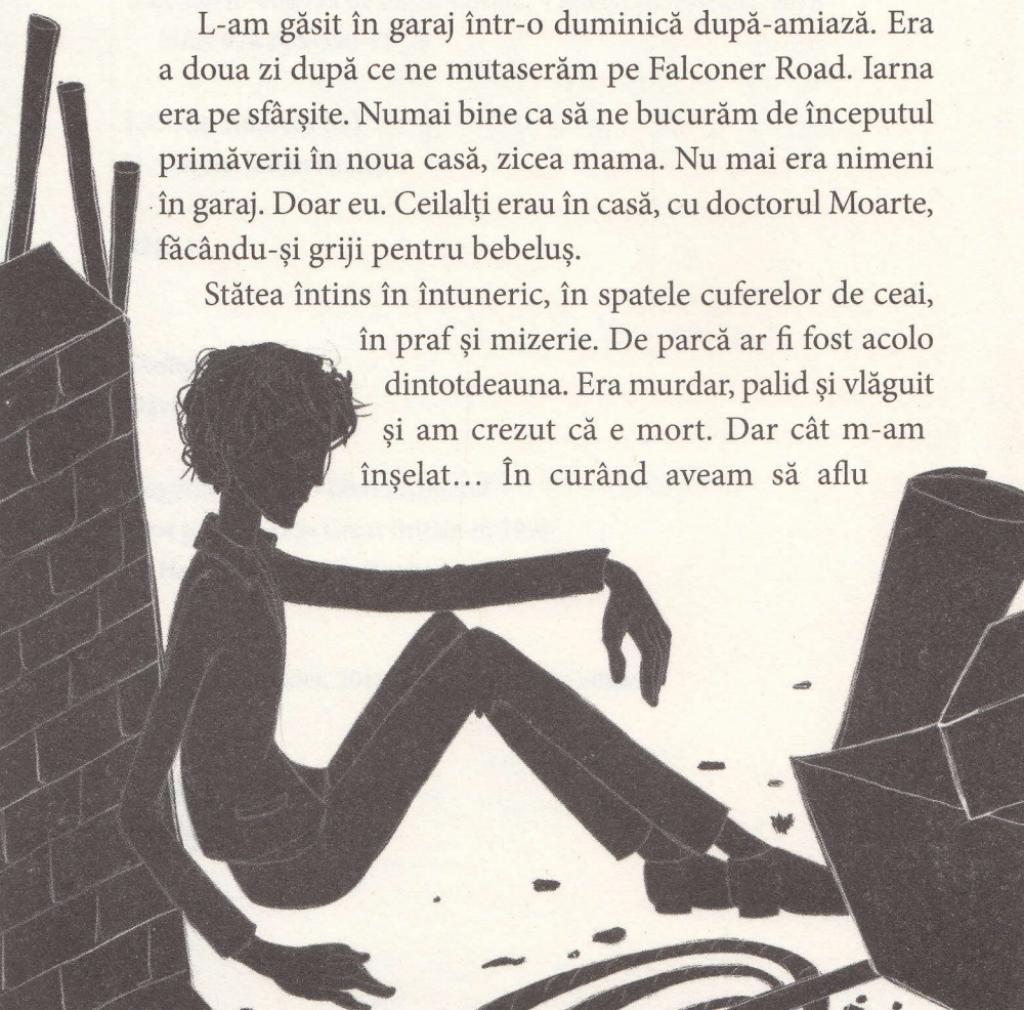
Cu ilustrații de Andreea Chele

Traducere din limba engleză
de Iulian Curuia

1

L-am găsit în garaj într-o duminică după-amiază. Era a doua zi după ce ne mutaserăm pe Falconer Road. Iarna era pe sfârșite. Numai bine ca să ne bucurăm de începutul primăverii în noua casă, zicea mama. Nu mai era nimeni în garaj. Doar eu. Ceilalți erau în casă, cu doctorul Moarte, făcându-și griji pentru bebeluș.

Stătea întins în întuneric, în spatele cuferelor de ceai, în praf și mizerie. De parcă ar fi fost acolo dintotdeauna. Era murdar, palid și vlăguit și am crezut că e mort. Dar cât m-am înșelat... În curând aveam să aflu

Respect pentru oameni și cărți

adevărul despre el, anume că nu mai existase vreodată o
creatură ca el pe lume.

Îi spuneam „garaj“ pentru că aşa îi spunea domnul Stone, agentul imobiliar. Semăna mai degrabă cu un şantier sau cu o groapă de gunoi sau cu unul dintre depozitele alea vechi de când lumea, pe care le tot dărâmă pe chei. Stone ne-a condus prin grădină, a tras de uşă s-o deschidă și a străpuns întunericul cu raza lanternei lui mici. Ne-am băgat și noi capetele pe ușă cu el.

— Trebuie să-l vedeți cu ochiul minții, ne-a spus. Să-l vedeți curat, cu uși noi și cu acoperișul reparat. Să-l vedeți ca pe un minunat garaj pentru două mașini.

M-a privit cu un rânjet idiot pe față.

— Sau ceva pentru tine, puștiule,
o ascunzătoare pentru tine și
prietenii tăi. Ce zici de asta, ei?

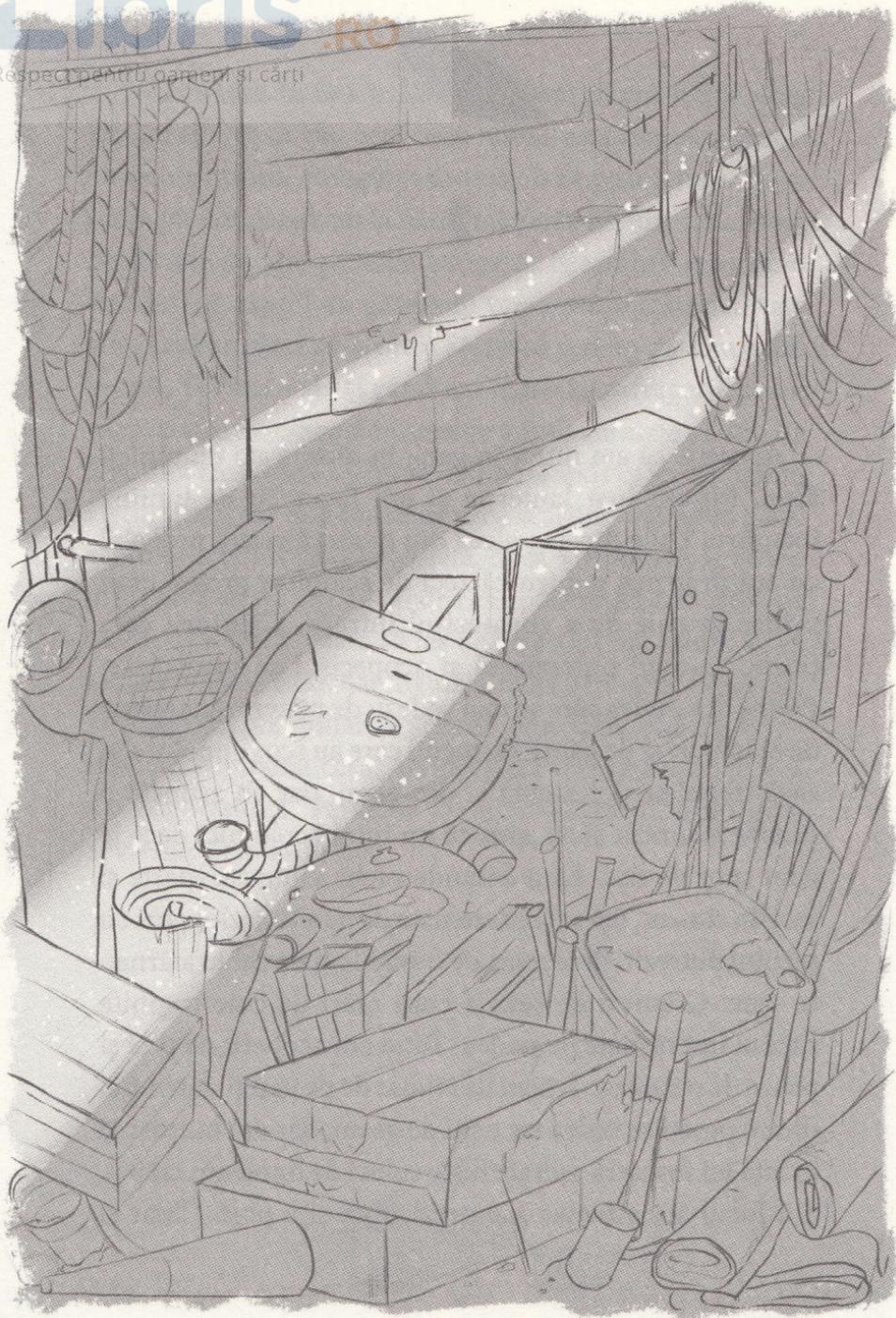
M-am uitat în altă parte. Nu voiam să am nimic de-a face cu el. Cât am dat ocol casei numai asta auzisem: vezi-o cu ochii minții. Imaginează-ți ce s-ar putea face. Între timp, mă tot gândeam la bătrânul Ernie Myers, care trăise acolo ani de zile pe cont propriu. Era mort cam de-o săptămână când l-au găsit sub masa din bucătărie. Asta am văzut eu când ne-a cerut Stone să vedem casa cu ochii minții. Tot aşa a zis și când am ajuns în sufragerie și am văzut o toaletă crăpată în spatele unui panou de placaj. Aș fi vrut să tacă odată din gură, dar ne-a spus că spre sfârșitul vieții, Ernie nu mai putea să urce scările. I-au adus patul acolo și i-au instalat și o toaletă, ca să-i fie mai ușor. Stone m-a privit ca și cum nu credea că ar trebui să aud astfel de lucruri. Eu unul voiam să ies de acolo, să mă întorc iar la vechea noastră casă, dar mama și tata au mușcat momeala. Vorbeau despre mutat ca și cum avea să fie o mare aventură. Au cumpărat casa. Au început să-o curețe, să-o spele și să-o zugrăvească. Pe urmă a venit bebelușul, mult prea devreme. Și iată-ne aici.

2

Aproape că am intrat în garaj în dimineața duminicii aleia. Mi-am luat lanterna și am făcut cu ea lumină înăuntru. Ușile dinspre aleea din spate căzuseră probabil cu ani în urmă, pentru că zeci de scânduri groase erau prinse în cuie de-a curmezișul intrării. Căpriorii care țineau tavanul putreziseră și acoperișul se încovoiașe. Părțile din podea care se mai vedea de mizerie erau pline de crăpături și de găuri. Oamenii care au scos gunoiul din casă trebuiau să-l scoată și din garaj, dar au aruncat o privire înăuntru și au spus că nu intră acolo nici dacă le dăm spor de risc. Erau comode vechi, chiuvete sparte și saci de ciment, uși vechi rezemate de pereți, sezlonguri cu sezutul putrezit. Role mari de frânghie și de cablu atârnau în cuie. Grămezi de țevi și cutii mari de cuie ruginite zăceaui împrăștiate pe podea. Totul era acoperit de praf și pânze de păianjen. Tencuiala căzuse de pe pereți. Într-unul dintre pereți se vedea un ochi de geam, dar era murdar și în fața lui fuseseră aşezate niște suluri de linoleum crăpat. Tot locul ăla mirosea a putreziciune și a praf. Chiar și

cărămizile stăteau să se prăbușească de parcă n-ar mai fi suportat greutatea. Era ca și cum tot garajul se săturase de el însuși, urmând să se prefacă într-o grămadă de moloz și dus de-acolo cu buldozerul.

Am auzit un râcâit într-un colț și ceva mișcându-se, apoi totul s-a oprit și s-a lăsat o tăcere mormântală.

Stăteam în ușă, făcându-mi curaj să intru.

Tocmai mă pregăteam să mă strecoar înăuntru când am auzit-o pe mama strigându-mă.

— Michael! Ce faci?

Era la ușa din spate.

— Nu ţi-am spus să aștepți până știm dacă e sigur?

Am făcut un pas înapoi și am întors capul spre ea.

— Ei, nu ţi-am spus?

— Ba da.

— Atunci nu intra! Clar?

Am împins ușa, care s-a închis pe jumătate, clătinându-se în singura balama care-i mai rămăsese.

— Clar? a urlat mama la mine.

— Clar, am spus. E clar, e clar.

— Tolomacule! Nu crezi că avem destule pe cap, mai trebuie să ne facem griji și c-ar putea să cadă ceva peste tine în porcăria asta de garaj?

— Ba da.

— Atunci nu intra, bine?

— Bine. Bine, bine, bine.

Și cu asta, m-am întors în sălbăticia care ne servea drept grădină, iar ea s-a dus să vadă de copilul care plângea.

3

Grădina era încă un loc care avea să fie minunat, după spusele agentului imobiliar. Cu băncuțe, o masă și un leagăn. Pe unul dintre pereții casei aveau să picteze o poartă de fotbal. Avea să fie și un iaz cu broaște și pești. Dar nu era încă nimic din toate astea. Doar urzici și ciulini și buruieni, jumătăți de cărămizi și pietre. Stăteam degeaba, scuturând cu piciorul capetele a milioane de păpădii.

După o vreme, mama m-a strigat să mă întrebe dacă vin să iau prânzul și i-am spus că nu, vreau să rămân în grădină. Mi-a adus un sendviș și o doză de Cola.

— Îmi pare rău că e totul aşa de urât și că eu și tata suntem întorsi pe dos, a zis ea, atingându-mi brațul. Dar înțelegi tu. Nu-i aşa, Michael? Nu?

Am ridicat din umeri.

— Ba da, am spus.

— O să fie grozav după ce le aranjăm pe toate, a oftat mama, mângâindu-mă din nou.

M-am așezat pe o grămadă de cărămizi de lângă zidul

Respect pentru oameni și cărti

casei. Am mâncat sendvișul și am băut Cola. M-am gândit la Random Road, de unde venisem, și la toți vechii mei prieteni, la Leakey și Coot. Acum erau probabil pe teren, jucând un meci care avea să țină toată ziua.

Deodată, am auzit soneria și pe doctorul Moarte intrând în casă. Îi spuneam aşa fiindcă avea fața cenușie și pete negre pe mâini și nu știa să zâmbească. L-am văzut aprinzându-și o țigară în mașină într-o zi, când tocmai pleca de la noi. Mi se spuse să-i zic domnul doctor Dan și când vorbeam cu el chiar aşa îi ziceam, dar pentru mine era doctorul Moarte – porecla asta i se potrivea mult mai bine.

Am terminat doza de Cola, am așteptat un minut și pe urmă m-am dus iar la garaj. N-aveam timp să-mi fac curaj sau să aștepț afară, ascultând râcâiturile. Am aprins lanterna, am tras aer adânc în piept și am intrat pe vârful degetelor.

Ceva mic și negru a zbughit-o de-a curmezișul podelei. Ușa a scărțăit și trosnit câteva clipe înainte să se opreasă din legănat. În lumina lanternei se ridicase praful. Se tot auzeau râcâielii într-un colț. Am înaintat tiptil și am simțit pânze de păianjen rupându-mi-se pe frunte. Totul era bine îndesat – mobilă veche, dulapuri de bucătărie, covoare făcute sul, țevi, cutii și scânduri. Mă tot aplecam să mă feresc de furtunurile, frânghiile și ranițele care atârnau de tavan. Iarăși am dat peste pânze de păianjen, care mi s-au prins de haine și de

